

EVROPSKA UNIJA

EVROPSKI PARLAMENT

SVET

**Strasbourg, 12. julij 2023
(OR. en)**

**2018/0107 (COD)
LEX 2249**

**PE-CONS 3/1/23
REV 1**

**CYBER 9
COPEN 20
JAI 70
DROIPEN 13
ENFOPOL 34
TELECOM 15
EJUSTICE 4
MI 50
DATAPROTECT 12
CODEC 73**

**DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA O DOLOČITVI HARMONIZIRANIH
PRAVIL O IMENOVANJU IMENOVANIH POSLOVNIH ENOT IN PRAVNIH ZASTOPNIKOV
ZA NAMEN ZBIRANJA ELEKTRONSKIH DOKAZOV V KAZENSKIH POSTOPKIH**

DIREKTIVA (EU) 2023/...
EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 12. julija 2023

**o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju imenovanih poslovnih enot in
pravnih zastopnikov za namen zbiranja elektronskih dokazov
v kazenskih postopkih**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti členov 53 in 62 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora¹,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom²,

¹ UL C 367, 10.10.2018, str. 88.

² Stališče Evropskega parlamenta z dne 13. junija 2023 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 27. junija 2023.

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Omrežne storitve se lahko zagotavljajo od koder koli in ne zahtevajo fizične infrastrukture, prostorov ali osebja v državi, v kateri se zadevna storitev ponuja, ali na samem notranjem trgu. Zato je včasih težko uporabljati in izvrševati obveznosti iz nacionalnega prava in prava Unije, ki se uporabljata za zadevne ponudnike storitev, zlasti obveznost izpolnitve naloga ali odločbe, ki ju izda pravosodni organ. To zlasti velja v kazenskem pravu, v katerem se organi držav članic srečujejo s težavami z vročitvijo, zagotovitvijo izpolnitve in izvrševanjem svojih odločb, zlasti kadar se zadevne storitve zagotavljajo iz krajev zunaj njihovega ozemlja. V teh okoliščinah so države članice sprejele številne različne ukrepe za učinkovitejšo uporabo in izvrševanje svoje zakonodaje. To vključuje ukrepe, s katerimi se ponudnike storitev naslavlja za pridobitev elektronskih dokazov, ki so pomembni za kazenski postopek. V ta namen so nekatere države članice sprejele ali nameravajo sprejeti zakonodajo, s katero je določeno obvezno pravno zastopanje na njihovem ozemlju za številne ponudnike storitev, ki ponujajo storitve na tem ozemlju. Take zahteve ustvarjajo ovire za svobodno opravljanje storitev na notranjem trgu.

- (2) Brez pristopa na ravni celotne Unije lahko pride do tveganja, da bodo države članice obstoječe pomanjkljivosti v zvezi z zbiranjem elektronskih dokazov v kazenskih postopkih poskušale odpraviti z določitvijo različnih nacionalnih obveznosti. Take različne nacionalne obveznosti bi ustvarile dodatne ovire za svobodno opravljanje storitev na notranjem trgu.
- (3) Odsotnost pristopa na ravni celotne Unije pomeni pravno negotovost, ki vpliva na ponudnike storitev in nacionalne organe. Za ponudnike storitev, ki imajo sedeže ali ponujajo storitve v različnih državah članicah, se uporabljajo različne in včasih nasprotujoče si obveznosti, kar pomeni, da v primeru kršitev zanje veljajo različni sistemi sankcij. Taka razhajanja v okviru kazenskega postopka se bodo verjetno še povečala zaradi vse večjega pomena komunikacijskih storitev in storitev informacijske družbe v našem vsakodnevnem življenju in naših družbah. Taka razhajanja ne pomenijo samo ovire za pravilno delovanje notranjega trga, ampak povzročajo tudi težave pri vzpostavljanju in pravilnem delovanju območja svobode, varnosti in pravice v Uniji.

- (4) Unija je za preprečitev razhajanj med pravnimi sistemi in za zagotovitev, da za podjetja, dejavna na notranjem trgu, veljajo enake ali podobne obveznosti, sprejela več pravnih aktov na povezanih področjih, kot je varstvo podatkov, zlasti Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta¹ in Direktivo 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta². Za zvišanje ravni varstva za posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, je v Uredbi (EU) 2016/679 določeno, da morajo upravljavci ali obdelovalci, ki niso ustanovljene v Uniji, vendar ponujajo blago ali storitve posameznikom, na katere se nanašajo osebni podatki, v Uniji ali spremljajo vedenje posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, če njihovo vedenje poteka v Uniji, določiti predstavnika v Uniji, razen če je obdelava občasna, ne vključuje v velikem obsegu obdelave posebnih vrst osebnih podatkov ali obdelave osebnih podatkov v zvezi s kazenskimi obsodbami in kaznivimi dejanji ter glede na njeno naravo, okoliščine, obseg in namene verjetno ne bo povzročila tveganja za pravice in svoboščine posameznikov, ali če je upravljavec ali obdelovalec javni organ ali telo.

¹ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

² Direktiva 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) (UL L 201, 31.7.2002, str. 37).

- (5) Z določitvijo harmoniziranih pravil o imenovanju imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov nekaterih ponudnikov storitev v Uniji za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb in nalogov, ki jih pristojni organi v državah članicah izdajo za namene zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih, bi morale biti obstoječe ovire za svobodno opravljanje storitev odstranjene, v prihodnje pa bi se morali preprečiti razhajajoči se nacionalni pristopi v zvezi s tem. Za ponudnike storitev bi bilo zato treba določiti enake konkurenčne pogoje. Odvisno od tega, ali imajo ponudniki storitev sedež v Uniji ali ne, bi morale države članice zagotoviti, da ponudniki storitev imenujejo imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika. Ta harmonizirana pravila o imenovanju imenovanih poslovnih enot in pravnih zastopnikov ne bi smela vplivati na obveznosti ponudnikov storitev na podlagi druge zakonodaje Unije. Poleg tega bi bilo treba olajšati preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje kaznivih dejanj na območju svobode, varnosti in pravice v Uniji.

- (6) Imenovane poslovne enote in pravni zastopniki iz te direktive bi morali biti naslovniki odločb in nalogov, katerih namen je zbiranje elektronskih dokazov na podlagi Uredbe (EU) 2023/... Evropskega parlamenta in Sveta¹⁺, Direktive 2014/41/EU Evropskega parlamenta in Sveta² ter Konvencije, ki jo je Svet pripravil v skladu s členom 34 Pogodbe o Evropski uniji o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije³, tudi kadar se te odločbe in nalogi pošljejo v obliki potrdila.

¹ Uredba (EU) 2023/... Evropskega parlamenta in Sveta z dne ... o evropskem nalogu za posredovanje in evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov v kazenskih postopkih ter za izvrševanje zapornih kazni po kazenskem postopku (UL L ...).

⁺ UL: prosimo, da v besedilo vstavite številko in datum uredbe iz dokumenta PE-CONS 4/23 (2018/0108(COD)) ter v opombo vstavite številko, datum in sklic na UL za navedeno uredbo.

² Direktiva 2014/41/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah (UL L 130, 1.5.2014, str. 1).

³ Konvencija, ki jo je Svet pripravil v skladu s členom 34 Pogodbe o Evropski uniji, o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije (UL C 197, 12.7.2000, str. 3) in Protokol k njej (UL C 326, 21.11.2001, str. 2).

Naslovitev na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika bi morala biti v skladu s postopki, določenimi v instrumentih in zakonodaji, ki se uporabljajo za sodne postopke, tudi kadar instrumenti dovoljujejo neposredno vročanje nalogov imenovani poslovni enoti ali pravnemu zastopniku ponudnika storitev v čezmejnih primerih, ali pa temeljijo na sodelovanju med pristojnimi pravosodnimi organi. Pristojni organi države članice, v kateri ima imenovana poslovna enota sedež ali v kateri prebiva pravni zastopnik, bi morali ravnati v skladu z vlogo, ki jim je določena v ustreznem instrumentu, kadar je predvideno njihovo sodelovanje. Države članice bi morale imeti tudi možnost, da odločbe in naloge, namen katerih je zbiranje elektronskih dokazov na podlagi nacionalnega prava, naslovijo na fizično ali pravno osebo, ki deluje kot pravni zastopnik ali imenovana poslovna enota ponudnika storitev na njihovem ozemlju.

- (7) Države članice bi morale zagotoviti, da je ponudnikom storitev, ki svoje storitve ponujajo v Uniji ... [30 mesecev od datuma začetka veljavnosti te direktive], naložena obveznost, da imenujejo vsaj eno imenovano poslovno enoto ali vsaj enega pravnega zastopnika do ... [36 mesecev od datuma začetka veljavnosti te direktive], ponudnikom storitev, ki svoje storitve začnejo ponujati v Uniji po tem datumu, pa obveznost, da imenujejo vsaj eno imenovano poslovno enoto ali vsaj enega pravnega zastopnika v šestih mesecih od datuma, na katerega začnejo ponujati storitve v Uniji. Brez poseganja v zaščitne ukrepe za varstvo podatkov si lahko tako imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika deli več ponudnikov storitev, zlasti ponudniki storitev, ki so mala ali srednja podjetja.

- (8) Obveznost imenovanja imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika bi morala veljati za ponudnike storitev, ki ponujajo storitve v Uniji, kar pomeni v eni ali več državah članicah. Primeri, v katerih ima ponudnik storitev sedež na ozemlju države članice in storitve ponuja izključno na ozemlju te države članice, ne bi smeli biti zajeti s to direktivo.
- (9) Za namen zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih bi morale imeti države članice možnost, da še naprej naslavljajo ponudnike storitev s sedežem na njihovem ozemlju, v povsem nacionalnih primerih v skladu s pravom Unije in njihovim nacionalnim pravom. Ne glede na možnosti, ki jih trenutno določa nacionalno pravo za naslavljanje ponudnikov storitev na njihovem ozemlju, se države članice ne bi smele izogniti načelom, na katerih temelji ta direktiva ali Uredba (EU) 2023/...⁺.
- (10) Za določitev, ali ponudnik storitev ponuja storitve v Uniji, je treba oceniti, ali ponudnik storitev fizičnim ali pravnim osebam v eni ali več državah članicah omogoča uporabo svojih storitev. Vendar zgolj dostopnost spletnega vmesnika v Uniji, na primer dostopnost spletnega mesta ali elektronskega naslova ali drugih kontaktnih podatkov ponudnika storitev ali njegovega posrednika, ne bi smela zadostovati za določitev, da ponudnik storitev ponuja storitve v Uniji v smislu te direktive.

⁺ UL: prosimo, da v besedilo vstavite številko uredbe iz dokumenta PE-CONS 4/23 (2018/0108(COD)).

- (11) Za določitev, ali ponudnik storitev ponuja storitve v Uniji, je treba oceniti, ali ponudnik storitev fizičnim ali pravnim osebam v eni ali več državah članicah omogoča uporabo svojih storitev, in ugotoviti, ali obstaja pomembna povezava z Unijo. Domnevati bi bilo treba, da taka pomembna povezava z Unijo obstaja, kadar ima ponudnik storitev poslovno enoto v Uniji. Če ponudnik storitev nima take poslovne enote, bi bilo treba merilo pomembne povezave utemeljiti na posebnih dejanskih merilih, kot je obstoj znatnega števila uporabnikov v eni ali več državah članicah ali ciljna usmerjenost dejavnosti v eno ali več držav članic. Ciljno usmerjanje dejavnosti v eno ali več držav članic bi bilo treba ugotoviti na podlagi vseh upoštevnihih okoliščin, vključno z dejavniki, kot je uporaba jezika ali denarne valute, ki se v navedeni državi članici na splošno uporablja, ali možnost naročila blaga ali storitev.

O ciljnem usmerjanju dejavnosti v posamezno državo članico je mogoče sklepati tudi iz razpoložljivosti aplikacije v zadevni nacionalni trgovini z aplikacijami, iz storitev lokalnega oglaševanja ali oglaševanja v jeziku, ki se na splošno uporablja v tej državi članici, ali iz vzdrževanja odnosov s strankami, na primer z zagotavljanjem storitev za pomoč strankam v jeziku, ki se na splošno uporablja v tej državi članici. Domnevati bi bilo treba, da pomembna povezava obstaja tudi, kadar ponudnik storitev svoje dejavnosti usmeri v eno ali več držav članic, kot je opredeljeno v Uredbi (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta¹. Po drugi strani pa zagotavljanja storitve zgolj z namenom upoštevanja prepovedi diskriminacije iz Uredbe (EU) 2018/302 Evropskega parlamenta in Sveta² ne bi smelo biti mogoče brez dodatnih razlogov šteti za usmerjanje ali ciljno usmerjanje dejavnosti v posamezno območje v Uniji. Enaki razmisleki bi se morali uporabljati pri določitvi, ali ponudnik storitev ponuja storitve na ozemlju države članice.

¹ Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 351, 20.12.2012, str. 1).

² Uredba (EU) 2018/302 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. februarja 2018 o naslovitvi neupravičenega geografskega blokiranja in drugih oblik diskriminacije na podlagi državljanstva, kraja prebivališča ali kraja sedeža strank na notranjem trgu ter o spremembi uredb (ES) št. 2006/2004 in (EU) 2017/2394 ter Direktive 2009/22/ES (UL L I 60, 2.3.2018, str. 1).

- (12) Za sodelovanje med državami članicami pri zbiranju dokazov v kazenskih postopkih se uporabljajo različni instrumenti, ki spadajo na področje uporabe naslova V, poglavje 4, Pogodbe o delovanju Evropske unije. Zaradi spremenljive geometrije, ki obstaja na območju svobode, varnosti in pravice v Uniji, je treba zagotoviti, da ta direktiva ne vodi do ustvarjanja nadaljnjih razlik ali ovir za opravljanje storitev na notranjem trgu tako, da omogoči ponudnikom storitev, ki ponujajo storitve na ozemlju držav članic, da imenujejo imenovane poslovne enote ali pravne zastopnike v državah članicah, ki ne sodelujejo v ustreznih pravnih instrumentih. Zato bi morala biti imenovana vsaj ena imenovana poslovna enota ali pravni zastopnik v državi članici, ki sodeluje v ustreznih pravnih instrumentih Unije, da se prepreči tveganje zmanjšanja učinkovitosti imenovanja, določenega v tej direktivi, in da se izkoristijo sinergije obstoja imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb in nalogov, ki spadajo na področje uporabe te direktive, vključno na podlagi Uredbe (EU) 2023/...⁺, Direktive 2014/41/EU in Konvencije, ki jo je Svet pripravil v skladu s členom 34 Pogodbe o Evropski uniji o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije. Poleg tega bi se z imenovanjem imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika, ki se lahko uporabi tudi za zagotovitev izpolnjevanja nacionalnih pravnih obveznosti, lahko izkoristile sinergije zaradi jasne točke za dostop, prek katere je mogoče nasloviti ponudnike storitev za namene zbiranja dokazov v kazenskih zadevah.

⁺ UL: prosimo, da v besedilo vstavite številko uredbe iz dokumenta PE-CONS 4/23 (2018/0108(COD)).

- (13) Ponudnikom storitev bi moralo biti omogočeno, da se svobodno odločijo, v kateri državi članici bodo imenovali svojo imenovano poslovno enoto ali, kadar je ustrezno, svojega pravnega zastopnika, države članice pa ne smejo omejiti te svobodne izbire, na primer z naložitvijo obveznosti, da imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika imenujejo na njihovem ozemlju. Vendar bi morala ta direktiva vsebovati tudi nekatere omejitve v zvezi s to svobodno izbiro ponudnikov storitev, zlasti v zvezi s tem, da bi moral biti sedež imenovane poslovne enote ali, kadar je ustrezno, da bi moral pravni zastopnik prebivati v državi članici, v kateri ponudnik storitev opravlja storitve ali ima poslovno enoto, ter določa obveznost imenovanja imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika v eni od držav članic, ki sodelujejo v pravnem instrumentu iz te direktive. Zgolj imenovanje pravnega zastopnika se ne bi smelo šteti za ustanovitev poslovne enote ponudnika storitev.

- (14) Ponudniki storitev, ki so najpomembnejši za zbiranje dokazov v kazenskih postopkih, so ponudniki elektronskih komunikacijskih storitev in posebni ponudniki storitev informacijske družbe, ki omogočajo interakcijo med uporabniki. Zato bi morala ta direktiva zajemati obe skupini. Elektronske komunikacijske storitve so opredeljene v Direktivi (EU) 2018/1972 Evropskega parlamenta in Sveta¹, zajemajo pa storitve medosebne komunikacije, kot je internetna telefonija, takojšnje sporočanje in storitve elektronske pošte. Ta direktiva bi se morala uporabljati tudi za ponudnike storitev informacijske družbe v smislu Direktive (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta², ki se ne štejejo za ponudnike elektronskih komunikacijskih storitev, vendar svojim uporabnikom ponujajo možnost medsebojnega komuniciranja ali jim ponujajo storitve, ki jih je mogoče uporabiti za shranjevanje ali drugačno obdelavo podatkov v njihovem imenu. To bi bilo skladno s pogoji iz Konvencije Sveta Evrope o kibernetiki kriminaliteti (ETS št. 185), sprejete 23. novembra 2001 v Budimpešti, imenovane tudi Budimpeška konvencija. Obdelavo podatkov bi bilo treba razumeti v tehničnem smislu kot ustvarjanje ali prirejanje podatkov, torej tehnične postopke za proizvodnjo ali spreminjanje podatkov s pomočjo računalniške zmogljivosti za obdelovanje podatkov.

¹ Direktiva (EU) 2018/1972 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o Evropskem zakoniku o elektronskih komunikacijah (UL L 321, 17.12.2018, str. 36).

² Direktiva (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. septembra 2015 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe (UL L 241, 17.9.2015, str. 1).

Kategorije ponudnikov storitev, ki jih zajema ta direktiva, bi morale vključevati tudi na primer spletne tržnice, ki potrošnikom in podjetjem zagotavljajo možnost medsebojnega komuniciranja, ter druge storitve gostovanja, vključno s tistimi, pri katerih se storitev zagotavlja prek računalništva v oblaku, pa tudi platforme za spletne igre in spletno igralništvo. Kadar ponudnik storitev informacijske družbe svojim uporabnikom ne zagotavlja možnosti medsebojnega komuniciranja, temveč le komuniciranje s ponudnikom storitev, ali ne omogoča shranjevanja ali drugačne obdelave podatkov, ali kadar shranjevanje ni odločilni del, ki je bistveni del, storitve, ki se ponuja uporabnikom, kot v primeru pravnih, arhitekturnih, inženirskih in računovodskih storitev, ki se na daljavo zagotavljajo prek spleta, to ne bi smelo spadati v okvir opredelitve ponudnika storitev v tej direktivi, tudi če so storitve, ki jih ponuja ta ponudnik storitev, storitve informacijske družbe v smislu Direktive (EU) 2015/1535.

- (15) Ponudniki storitev internetne infrastrukture, povezanih z dodeljevanjem imen in števil, kot so registri in regulatorji domenskih imen ter ponudniki zasebnih in posredniških storitev ali regionalni internetni registri za naslove internetnih protokolov (IP), so zlasti pomembni pri identifikaciji akterjev, ki se skrivajo za zlonamernimi ali ogroženimi spletnimi mesti. Ti imajo podatke, ki bi lahko omogočali identifikacijo posameznika ali subjekta za spletnim mestom, ki se uporablja za izvajanje kaznive dejavnosti, ali žrtve kaznive dejavnosti.

- (16) Države članice bi morale zagotoviti, da ponudniki storitev, ki imajo sedež ali ponujajo storitve na njihovem ozemlju, svojim imenovanim poslovnim enotam in pravnim zastopnikom podelijo potrebna pooblastila in zagotovijo potrebne vire za izpolnjevanje odločb in nalogov, ki spadajo na področje uporabe te direktive, ki jih prejmejo od katere koli države članice. Država članica bi morala preveriti tudi, da so imenovane poslovne enote ali pravni zastopniki, ki imajo sedež oziroma prebivajo na njenem ozemlju, od ponudnikov storitev prejeli potrebna pooblastila in vire za izpolnjevanje odločb in nalogov, ki spadajo na področje uporabe te direktive, ki jih prejmejo od katere koli države članice, in da v skladu z veljavnim pravnim okvirom sodelujejo s pristojnimi organi, kadar prejmejo take odločbe ali naloge. Neobstoj takih ukrepov ali pomanjkljivosti v takih ukrepih ne bi smeli biti podlaga za utemeljitev neizpolnitve odločb ali nalogov, ki spadajo na področje uporabe te direktive.

Poleg tega ponudnikom storitev ne bi smelo biti omogočeno, da neizpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz veljavnega pravnega okvira ob prejemu odločb ali nalogov, ki spadajo na področje uporabe te direktive, upravičijo s sklicevanjem na pomanjkanje notranjih postopkov ali neučinkovite notranje postopke, saj so odgovorni za zagotovitev virov in pooblastil, potrebnih za izpolnjevanje takih odločb in nalogov. Imenovanim poslovnim enotam ali pravnim zastopnikom tudi ne bi smelo biti omogočeno, da take neizpolnitve upravičijo z navedbo, da na primer niso pooblaščen za posredovanje podatkov. V zvezi s tem bi morale države članice zagotoviti, da sta lahko imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik ter ponudnik storitev solidarno odgovorna za neizpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz veljavnega pravnega okvira ob prejemu odločb in nalogov, ki spadajo na področje uporabe te direktive, tako da se lahko enemu in drugemu naloži kazen. Zlasti ne bi smelo biti mogoče, da ponudnik storitev ali imenovana poslovna enota oziroma, kadar je ustrezno, pravni zastopnik neizpolnjevanje teh obveznosti utemelji s pomanjkanjem ustreznih notranjih postopkov med ponudnikom storitev in imenovano poslovno enoto oziroma pravnim zastopnikom. Solidarna odgovornost se ne bi smela uporabljati za ravnanja ali opustitve ponudnika storitev ali imenovane poslovne enote oziroma, kadar je ustrezno, pravnega zastopnika, ki pomenijo kaznivo dejanje v državi članici, ki nalaga kazni.

- (17) Države članice bi morale zagotoviti, da vsak ponudnik storitev, ki ima sedež ali ponuja storitve na njihovem ozemlju, uradno pisno obvesti osrednji organ, kot je imenovan na podlagi te direktive, države članice, v kateri ima njegova imenovana poslovna enota sedež ali v kateri prebiva njegov pravni zastopnik, o kontaktnih podatkih te imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika in o vseh spremembah v zvezi s tem. Uradno obvestilo bi moralo vsebovati tudi informacije o jezikih, v katerih je mogoče nasloviti imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika in ki bi morali vključevati enega ali več uradnih jezikov, kot je določeno v nacionalnem pravu države članice, v kateri ima imenovana poslovna enota sedež ali v kateri prebiva pravni zastopnik, pri čemer lahko vključujejo druge uradne jezike Unije, kot je na primer jezik države članice, v kateri je njihovo poslovanje. Kadar ponudnik storitev imenuje več imenovanih poslovnih enot ali več pravnih zastopnikov v skladu s to direktivo, bi morale države članice zagotoviti, da tak ponudnik storitev za vsako imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika natančno navede ozemlje, na katerega se to imenovanje nanaša. Zajeto bi moralo biti ozemlje vseh držav članic, ki sodelujejo pri instrumentih s področja uporabe te direktive. Države članice bi morale zagotoviti, da njihovi pristojni organi vse svoje odločbe in naloge na podlagi te direktive naslovijo na navedeno imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika ponudnika storitev. Države članice bi morale zagotoviti, da se informacije, o katerih so bile uradno obveščene v skladu s to direktivo, javno objavijo na namenski spletni strani Evropske pravosodne mreže v kazenskih zadevah, da se olajša usklajevanje med državami članicami in naslovitev na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika s strani organov druge države članice. Države članice bi morale zagotoviti, da se te informacije redno posodablja. Podatke bi moralo biti mogoče tudi dalje razširjati, na primer prek namenskih intranetnih strani ali forumov in platform, da se pristojnim organom olajša dostop do njih.

- (18) Države članice bi morale določiti pravila o kaznih, ki se uporabljajo za kršitve nacionalnih določb, sprejetih na podlagi te direktive, in sprejeti vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da se te kazni izvajajo. Te kazni bi morale biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne. Države članice bi morale o teh pravilih in ukrepih uradno obvestiti Komisijo do datuma iz te direktive, in jo brez odlašanja uradno obvestiti o vsakršni naknadni spremembi, ki nanje vpliva. Države članice bi morale Komisijo vsako leto uradno obvestiti tudi o ponudnikih storitev, ki ne izpolnjujejo obveznosti, o ustreznih izvršilnih ukrepih, sprejetih zoper njih, in o kaznih, ki so jim bile izrečene. Kazen nikakor ne bi smela biti stalna ali začasna prepoved opravljanja storitev. Države članice bi morale usklajevati svoje izvršilne ukrepe, kadar ponudnik storitev ponuja storitve v več državah članicah. Osrednji organi bi se morali usklajevati za zagotovitev skladnega in sorazmernega pristopa. Komisija bi morala po potrebi olajšati tako usklajevanje in bi morala biti v vsakem primeru obveščena o vseh primerih kršitev. S to direktivo se ne urejajo pogodbeni dogovori za prenos ali preložitve finančnih posledic naloženih kazni med ponudniki storitev, imenovanimi poslovnimi enotami in pravnimi zastopniki.

- (19) Pri določanju primernih kazni za kršitev obveznosti ponudnika storitev bi morali pristojni organi upoštevati vse ustrezne okoliščine, kot so finančna zmožnost ponudnika storitev, narava, teža in trajanje kršitve, ali je bila kršitev storjena namerno ali iz malomarnosti ter ali je bila v preteklosti že ugotovljena odgovornost ponudnika za podobne kršitve. V zvezi s tem bi bilo treba posebno pozornost nameniti mikropodjetjem.
- (20) Ta direktiva ne vpliva na pooblastila nacionalnih organov v civilnih ali upravnih postopkih, niti kadar se lahko v takih postopkih izreče kazen.

- (21) Za zagotovitev dosledne uporabe te direktive bi bilo treba vzpostaviti dodatne mehanizme za usklajevanje med državami članicami. V ta namen bi morale države članice imenovati enega ali več osrednjih organov, ki lahko osrednjim organom v drugih državah članicah zagotovi informacije in pomoč pri uporabi te direktive, zlasti glede izvršilnih ukrepov na podlagi te direktive. Ta mehanizem usklajevanja bi moral zagotoviti, da so zadevne države članice obveščene o nameri države članice, da izvede izvršilni ukrep. Poleg tega bi morale države članice zagotoviti, da si lahko osrednji organi v navedenih okoliščinah izmenjajo vse zadevne informacije in si medsebojno pomagajo ter sodelujejo, kadar je to primerno. Sodelovanje med osrednjimi organi v primeru izvršilnih ukrepov lahko vključuje usklajevanje izvršilnih ukrepov med pristojnimi organi v različnih državah članicah. Namen takega sodelovanja bi moralo biti izogibanje pozitivnim ali negativnim navzkrižjem pristojnosti. Osrednji organi bi morali v usklajevanje izvršilnih ukrepov po potrebi vključiti tudi Komisijo. Obveznost teh organov, da sodelujejo, ne bi smela vplivati na pravico posamezne države članice, da ponudnikom storitev, ki ne izpolnjujejo svojih obveznosti na podlagi Direktive, naloži kazni. Določitev osrednjih organov in objava informacij o njih bi ponudnikom storitev omogočila, da bodo imenovanje in kontaktne podatke svoje imenovane poslovne enote ali pravnega zastopnika lažje uradno sporočili državi članici, v kateri ima njihova imenovana poslovna enota sedež ali v kateri prebiva njihov pravni zastopnik. V ta namen bi morale države članice obvestiti Komisijo o svojem imenovanem osrednjem organu ali organih, Komisija pa bi morala seznam imenovanih osrednjih organov posredovati državam članicam in ga javno objaviti.

- (22) Ker cilja te direktive, in sicer odprave ovir za svobodno opravljanje storitev v okviru zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi brezmejne narave takih storitev lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (23) V skladu s členom 42(1) Uredbe (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta¹ je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je mnenje podal 6. novembra 2019².

¹ Uredba (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL L 295, 21.11.2018, str. 39).

² UL C 32, 31.1.2020, str. 11.

- (24) Komisija bi morala opraviti oceno te direktive, ki bi morala temeljiti na petih merilih uspešnosti, učinkovitosti, ustreznosti, skladnosti in dodane vrednosti EU, pri čemer bi ta ocena morala zagotavljati podlago za ocene učinka morebitnih nadaljnjih ukrepov. Ocenjevanje bi moralo biti zaključeno do ... [šest let po datumu začetka veljavnosti te direktive], da se omogoči zbiranje zadostnih podatkov o njenem praktičnem izvajanju. Za namene ocene te direktive bi bilo treba redno zbirati informacije –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Predmet urejanja in področje uporabe

1. Ta direktiva določa pravila o imenovanju imenovanih poslovnih entot in pravnih zastopnikov nekaterih ponudnikov storitev, ki v Uniji ponujajo storitve za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb in nalogov, ki jih pristojni organi držav članic izdajo za namene zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih.
2. Ta direktiva se uporablja za odločbe in naloge, katerih namen je zbiranje elektronskih dokazov na podlagi Uredbe (EU) 2023/...⁺, Direktive 2014/41/EU in Konvencije, ki jo je Svet pripravil v skladu s členom 34 Pogodbe o Evropski uniji o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije. Ta direktiva se uporablja tudi za odločbe in naloge, katerih namen je zbiranje elektronskih dokazov na podlagi nacionalnega prava, ki jih država članica naslovi na fizično ali pravno osebo, ki deluje kot pravni zastopnik ali imenovana poslovna enota ponudnika storitev na ozemlju te države članice.

⁺ UL: prosimo, da v besedilo vstavite številko uredbe iz dokumenta PE-CONS 4/23 (2018/0108(COD)).

3. Ta direktiva ne vpliva na pooblastila nacionalnih organov v skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom, da za namene zbiranja elektronskih dokazov v kazenskih postopkih neposredno naslovijo ponudnike storitev s sedežem na njihovem ozemlju.
4. Države članice ponudnikom storitev za namene iz odstavka 1 ne naložijo dodatnih obveznosti poleg tistih, ki izhajajo iz te direktive, zlasti v zvezi z imenovanjem imenovanih poslovnih enot ali pravnih zastopnikov.
5. Ta direktiva se uporablja za ponudnike storitev, kot so opredeljeni v členu 2, točka 1, in ponujajo svoje storitve v Uniji. Ne uporablja se za ponudnike storitev s sedežem na ozemlju ene same države članice in storitve ponujajo izključno na ozemlju navedene države članice.

Člen 2
Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „ponudnik storitev“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo, ki zagotavlja eno ali več naslednjih kategorij storitev, z izjemo finančnih storitev iz člena 2(2), točka (b), Direktive 2006/123/ES Evropskega parlamenta in Sveta¹:
- (a) elektronske komunikacijske storitve, kot so opredeljene v členu 2, točka (4), Direktive (EU) 2018/1972;
 - (b) storitve internetnih domenskih imen in števil IP, kot so dodeljevanje naslovov IP, register domenskih imen, regulator domenskih imen ter povezane zasebne in posredniške storitve;

¹ Direktiva 2006/123/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o storitvah na notranjem trgu (UL L 376, 27.12.2006, str. 36).

- (c) druge storitve informacijske družbe iz člena 1(1), točka (b), Direktive (EU) 2015/1535, ki:
 - (i) omogočajo medsebojno komunikacijo med uporabniki teh storitev ali
 - (ii) omogočajo shranjevanje ali drugačno obdelavo podatkov v imenu uporabnikov, ki se jim zagotavlja storitev, pod pogojem, da je shranjevanje podatkov odločilni sestavni del storitve, ki se zagotavlja uporabniku;

- (2) „ponujanje storitev na ozemlju države članice“ pomeni:
 - (a) omogočanje fizičnim ali pravnim osebam v državi članici, da uporabijo storitve, navedene v točki 1; in
 - (b) obstoj pomembne povezave z državo članico iz točke (a) na podlagi posebnih dejanskih meril; šteje se, da taka pomembna povezava obstaja, kadar ima ponudnik storitev poslovno enoto v tej državi članici ali, v primeru, ko take poslovne enote nima, kadar ima znatno število uporabnikov v tej državi članici ali kadar so njegove dejavnosti ciljno usmerjene v to državo članico;

- (3) „ponujanje storitev v Uniji“ pomeni:
- (a) omogočanje fizičnim ali pravnim osebam v državi članici, da uporabijo storitve iz točke 1; in
 - (b) obstoj pomembne povezave z državo članico iz točke (a) na podlagi določenih dejanskih meril; šteje se, da taka pomembna povezava obstaja, kadar ima ponudnik storitev poslovno enoto v državi članici ali, v primeru, ko take poslovne enote nima, kadar ima znatno število uporabnikov v eni ali več državah članicah ali kadar so njegove dejavnosti ciljno usmerjene v eno ali več držav članic;
- (4) „poslovna enota“ pomeni subjekt, ki dejansko izvaja gospodarsko dejavnost za nedoločen čas prek stalne infrastrukture, od koder se dejavnost opravljanja storitev izvaja ali od koder se dejavnost upravlja;
- (5) „imenovana poslovna enota“ pomeni poslovno enoto, ki je pravna oseba in ki jo pisno imenuje ponudnik storitev s sedežem v državi članici, ki sodeluje pri pravnem instrumentu iz člena 1(2), za namene iz člena 1(1) in člena 3(1);

- (6) „pravni zastopnik“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki jo pisno imenuje ponudnik storitev brez sedeža v državi članici, ki sodeluje pri pravnem instrumentu iz člena 1(2), za namene iz člena 1(1) in člena 3(1).

Člen 3

Imenovane poslovne enote in pravni zastopniki

1. Države članice zagotovijo, da ponudniki storitev, ki ponujajo storitve v Uniji, imenujejo vsaj enega naslovnika, zadolženega za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb in nalogov, ki spadajo na področje uporabe, določeno v členu 1(2) (v nadaljnjem besedilu: odločbe in nalogi, ki spadajo na področje uporabe, določeno v členu 1(2)), ki jih izdajo pristojni organi držav članic za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih, in sicer:
 - (a) za ponudnike storitev, ki so pravne osebe s sedežem v Uniji, države članice, v katerih imajo ponudniki storitev sedež, zagotovijo, da ti ponudniki storitev imenujejo imenovano poslovno enoto ali imenovane poslovne enote, odgovorne za naloge, opisane v uvodnem delu tega odstavka;

- (b) za ponudnike storitev, ki so pravne osebe brez sedeža v Uniji, države članice zagotovijo, da taki ponudniki storitev, ki ponujajo storitve na njihovem ozemlju, imenujejo pravnega zastopnika ali pravne zastopnike, odgovorne za dejavnosti, opisane v uvodnem delu tega odstavka, v državah članicah, ki sodelujejo pri instrumentih iz člena 1(2);
 - (c) za ponudnike storitev s sedežem v državah članicah, ki ne sodelujejo pri instrumentih iz člena 1(2), države članice zagotovijo, da taki ponudniki storitev, ki ponujajo storitve na njihovem ozemlju, imenujejo pravnega zastopnika ali pravne zastopnike, odgovorne za naloge, opisane v uvodnem delu tega odstavka, v državah članicah, ki sodelujejo pri takih instrumentih.
2. Države članice zagotovijo, da naslovniki iz odstavka 1:
- (a) imajo sedež ali prebivajo v državi članici, v kateri ponudniki storitev ponujajo svoje storitve, in
 - (b) da je mogoče zoper njih voditi izvršilne postopke.
3. Države članice v zvezi s tem zagotovijo, da se odločbe in nalogi, ki spadajo na področje uporabe, določeno v členu 1(2), naslovijo na imenovano poslovno enoto ali pravnega zastopnika, ki je bil imenovan v ta namen v skladu z odstavkom 1 tega člena.

4. Države članice zagotovijo, da ponudniki storitev, ki imajo sedež ali ponujajo storitve na njihovem ozemlju, svojim imenovanim poslovnim enotam ali pravnim zastopnikom podelijo potrebna pooblastila in zagotovijo potrebne vire za izpolnjevanje odločb in nalogov, ki spadajo na področje uporabe, določeno v členu 1(2), ki jih prejmejo od katere koli države članice. Države članice preverijo tudi, ali so imenovane poslovne enote s sedežem na njihovem ozemlju oziroma pravni zastopniki, ki na njihovem ozemlju prebivajo, od ponudnikov storitev prejeli potrebna pooblastila in vire za izpolnjevanje teh odločb in nalogov, ki jih prejmejo od katere koli države članice, in ali v skladu z veljavnim pravnim okvirom sodelujejo s pristojnimi organi, kadar prejmejo take odločbe ali naloge.
5. Države članice zagotovijo, da se lahko imenovana poslovna enota oziroma pravni zastopnik ter ponudnik storitev štejeta kot solidarno odgovorna za neizpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz veljavnega pravnega okvira ob prejemu odločb in nalogov, ki spadajo na področje uporabe, določeno v členu 1(2), tako da sta lahko oba kaznovana, če kateri koli od njiju ne izpolnjuje obveznosti. Države članice zlasti zagotovijo, da ponudnik storitev ali imenovana poslovna enota ali, kadar je ustrezno, pravni zastopnik neizpolnjevanja teh obveznosti ne more utemeljiti s pomanjkanjem ustreznih notranjih postopkov med ponudnikom storitev in imenovano poslovno enoto ali pravnim zastopnikom. Solidarna odgovornost se ne uporabi za ravnanja ali opustitve ponudnika storitev ali imenovane poslovne enote ali, kadar je ustrezno, pravnega zastopnika, ki pomenijo kaznivo dejanje v državi članici, ki nalaga kazni.

6. Države članice zagotovijo, da je ponudnikom storitev, ki v Uniji ponujajo storitve na dan ... [30 mesecev od datuma začetka veljavnosti te direktive], naložena obveznost, da imenujejo imenovane poslovne enote ali pravne zastopnike do ... [36 mesecev od datuma začetka veljavnosti te direktive], ponudnikom storitev, ki svoje storitve začnejo ponujati v Unijo po ... [30 mesecev od datuma začetka veljavnosti te direktive], pa obveznost, da imenujejo imenovane poslovne enote ali pravne zastopnike v šestih mesecih od datuma, na katerega začnejo ponujati storitve v Uniji.

Člen 4

Uradna obvestila in jeziki

1. Države članice zagotovijo, da vsak ponudnik storitev, ki ima sedež ali ponuja storitve na njihovem ozemlju, uradno pisno obvesti osrednji organ, imenovan na podlagi člena 6, države članice, v kateri ima njegova imenovana poslovna enota sedež ali v kateri prebiva njegov pravni zastopnik, o kontaktnih podatkih te poslovne enote oziroma pravnega zastopnika in vseh povezanih spremembah.

2. V uradnem obvestilu iz odstavka 1 so določeni uradni jezik ali uradni jeziki Unije, kot so opredeljeni v Uredbi Sveta št. 1¹, v katerih je mogoče nasloviti pravnega zastopnika ali imenovano poslovno enoto. Ti jeziki vključujejo enega ali več uradnih jezikov, kot so določeni v nacionalnem pravu države članice, v kateri ima imenovana poslovna enota sedež ali v kateri prebiva pravni zastopnik.
3. Kadar ponudnik storitev imenuje več imenovanih poslovnih enot ali pravnih zastopnikov v skladu s členom 3(1), države članice zagotovijo, da taki ponudniki storitev v uradnem obvestilu iz odstavka 1 tega člena natančno navedejo ozemlje, na katerega se nanaša imenovanje teh imenovanih poslovnih enot ali pravnih zastopnikov. V uradnem obvestilu so določeni tudi uradni jezik ali uradni jeziki Unije ali države članice, v katerih je mogoče nasloviti imenovane poslovne enote ali pravne zastopnike.
4. Države članice zagotovijo, da se informacije, ki so jim uradno sporočene v skladu s tem členom, javno objavijo na namenski spletni strani Evropske pravosodne mreže v kazenskih zadevah. Države članice zagotovijo, da se te informacije redno posodabljaajo. Te informacije se lahko razširjajo dalje, da se pristojnim organom olajša dostop do njih.

¹ Uredba Sveta št. 1 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL 17, 6.10.1958, str. 385).

Člen 5

Kazni

Države članice določijo pravila o kaznih, ki se uporabljajo za kršitve nacionalnih določb, sprejetih na podlagi členov 3 in 4, in sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da se te kazni izvajajo. Te kazni morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne. Države članice o teh pravilih in ukrepih uradno obvestijo Komisijo do ... [30 mesecev po datumu začetka veljavnosti te direktive] in jo brez odlašanja uradno obvestijo o vsakršni naknadni spremembi, ki nanje vpliva. Države članice Komisijo vsako leto obvestijo tudi o ponudnikih storitev, ki ne izpolnjujejo obveznosti, o ustreznih izvršilnih ukrepih, sprejetih zoper njih, in o kaznih, ki so jim bile izrečene.

Člen 6

Osrednji organi

1. Države članice v skladu s svojimi pravnimi sistemi imenujejo enega ali več osrednjih organov, da zagotovijo dosledno in sorazmerno uporabo te direktive.
2. Države članice obvestijo Komisijo o osrednjem organu ali osrednjih organih, ki so jih imenovala na podlagi odstavka 1. Komisija seznam imenovanih osrednjih organov pošlje državam članicam in ga javno objavi.

3. Države članice zagotovijo, da se njihovi osrednji organi usklajujejo in sodelujejo drug z drugim in, kadar je primerno, s Komisijo ter si medsebojno zagotovijo vse upoštevne informacije in pomoč za namene dosledne in sorazmerne uporabe te direktive. Tako usklajevanje, sodelovanje ter zagotavljanje informacij in pomoči zajema zlasti izvršilne ukrepe.

Člen 7

Prenos

1. Države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do ... [30 mesecev od datuma začetka veljavnosti te direktive]. Komisiji takoj sporočijo besedilo teh predpisov.
2. Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.
3. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 8

Ocena

Komisija do ... [šest let od datuma začetka veljavnosti te direktive] izvede oceno te direktive. Komisija poročilo o oceni predloži Evropskemu parlamentu in Svetu. Ocena se opravi v skladu s smernicami Komisije za boljše pravno urejanje. Države članice Komisiji predložijo potrebne informacije za pripravo navedenega poročila.

Člen 9

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 10
Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice v skladu s Pogodbama.

V Strasbourgu,

Za Evropski parlament
predsednica

Za Svet
predsednik/predsednica